

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 kwietnia

№ 36.

Rok 1934.

TREŚĆ:

USTAWA

Poz.: 323—z dnia 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu 584

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz.: 324—z dnia 17 kwietnia 1934 r. w sprawie projektu meljoracji Polesia 587

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: 325—z dnia 10 kwietnia 1934 r. o zmianie granic województw: lwowskiego i tarnopolskiego 588
326—z dnia 10 kwietnia 1934 r. o zmianie granic powiatów horodeńskiego i kołomyjskiego w województwie stanisławowskim 588
327—z dnia 10 kwietnia 1934 r. o zmianie granic powiatów nadwórniańskiego i kołomyjskiego w województwie stanisławowskim 589
328—z dnia 10 kwietnia 1934 r. o zmianie granic powiatów rzeszowskiego i łańcuckiego w województwie lwowskim 589
329—z dnia 10 kwietnia 1934 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk w administracji lasów państwowych 589
330—z dnia 10 kwietnia 1934 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o uposażeniu funkcjonariuszów administracji lasów państwowych 589
331—z dnia 27 kwietnia 1934 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1933 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów 590

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 332—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych na szczupaki, leszcze i okonie 590
333—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych 591

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

Poz.: 334—z dnia 23 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowego porozumienia o utworzeniu w Paryżu Międzynarodowego Urzędu dla zwalczania epizootij 598

323.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 13 marca 1934 r.

o filmach i ich wyświetlaniu.

Rozdział 1.

Obrót filmami i popieranie wytwórczości krajowej.

Art. 1. Filmami w rozumieniu ustawy niniejszej są naświetlone taśmy kinematograficzne.

Art. 2. (1) Prowadzenie przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów wymaga uprzedniego uzyskania koncesji wojewódzkiej władzy przemysłowej.

(2) Udzielanie i odbieranie koncesyj, przewidzianych w ust. (1), odbywa się przy zastosowaniu odpowiednich przepisów prawa przemysłowego.

(3) Rada Ministrów może wydać przepisy, według których powinny być prowadzone przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów.

Art. 3. (1) Dla urządzenia wytwórni filmowych oraz laboratoriów filmowych (zakładów wywoływania, utrwalania, suszenia, kopiowania i montowania zdjęć filmowych) jest wymagane uprzednie zatwierdzenie projektu urządzenia przez wojewódzką władzę przemysłową.

(2) Do zatwierdzania urządzeń, wymienionych w ust. (1), stosuje się odpowiednie przepisy prawa przemysłowego, dotyczące zatwierdzania urządzeń zakładów przemysłowych.

Art. 4. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń regulować przywóz filmów do obszaru Rzeczypospolitej z zagranicy oraz z obszarów, na których ustawa niniejsza nie obowiązuje.

Art. 5. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia ustanowić opłaty za wystawienie pozwoleń na publiczne wyświetlanie filmów (art. 15 ust. (1)).

Art. 6. (1) W budżecie Państwa będą na cele popierania krajowej wytwórczości filmowej przewidziane dotacje w wysokości wpływów z opłat, wymienionych w art. 5.

(2) Przepisy, normujące zakres i sposób popierania krajowej wytwórczości filmowej, wyda Rada Ministrów.

(3) Rada Ministrów może powołać do życia Radę Filmową, jako ciało doradcze w zakresie popierania krajowej wytwórczości filmowej i opieki nad filmem jako czynnikiem, służącym kulturze państwowej, społecznej i artystycznej.

Rozdział 2.

Przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów.

Art. 7. Prowadzenie przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów zapomocą aparatu

kinematograficznego wymaga pozwolenia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Art. 8. Pozwolenie, przewidziane w art. 7, może uprawniać do wyświetlania filmów:

- 1) w pewnym określonym lokalu (przedsiębiorstwo z siedzibą stałą),
- 2) sposobem wędrownym, t. j. w pewnych określonych miejscowościach lub na pewnym obszarze Państwa bez zakładania siedziby stałej.

Art. 9. Pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów należy odmówić, jeżeli:

- 1) udzielenie pozwolenia sprzeciwia się interesowi publicznemu,
- 2) ubiegający się nie ma prawa samodzielnego rozporządzania swoim majątkiem,
- 3) ubiegający się o pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów sposobem wędrownym nie ma obywatelstwa polskiego,
- 4) lokal, przeznaczony do publicznego wyświetlania filmów (art. 8 pkt. 1)), ze względu na swoją budowę, usytuowanie lub wewnętrzne urządzenie nie czyni zadość przepisom o budowie i urządzeniu lokali, przeznaczonych do wyświetlania filmów.

Art. 10. Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów może być cofnięte przez władzę, która udzieliła pozwolenia, jeżeli:

1) przedsiębiorstwa nie uruchomiono w przeciągu 3 miesięcy od upływu wyznaczonego terminu uruchomienia przedsiębiorstwa, lub też jeżeli przerwa w ruchu przedsiębiorstwa trwała dłużej niż 6 miesięcy, a władza, udzielająca pozwolenia, wymienionych czasokresów nie przedłużyła;

2) przedsiębiorca został prawomocnie skazany za naruszenie trzykrotnie w ciągu 2 lat przepisów ustawy niniejszej;

3) co do osoby przedsiębiorcy zajdzie okoliczność, określona w art. 9 pkt. 2) lub 3);

4) w lokalu co do usytuowania lub wewnętrznego urządzenia zajdą takie zmiany, które nie będą czyniły zadość przepisom o budowie i urządzeniu tego rodzaju budynków (lokali), a braków tych przedsiębiorca nie usunie w oznaczonym przez właściwą władzę terminie;

5) przedsiębiorca nie spełni warunków, zastrzeżonych przez władzę w udzielonym pozwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa.

Art. 11. (1) Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów jest ściśle osobiste, nie wolno go przenieść na inne osoby fizyczne lub prawne, ani przez czynności prawne między żyjącymi, ani w drodze rozporządzenia ostatecznej woli, prócz przypadków, o których mowa w art. 12.

(2) W przypadkach godnych uwzględnienia wolno za zgodą władzy, wskazanej w art. 7, ustanowić

zastępcę do prowadzenia przedsiębiorstwa lub wdzierżawić przedsiębiorstwo. Dla osób prawnych i małoletnich zstępnych (art. 12) muszą być ustanowieni zastępcy do prowadzenia przedsiębiorstwa.

(3) Osoba zastępcy, jak również osoba dzierżawcy, powinna odpowiadać warunkom, określonym w art. 9 pkt. 2) i 3).

Art. 12. (1) W przypadku śmierci przedsiębiorcy należy wdowie na skutek jej zgłoszenia, o ile małżeństwo nie było separowane z jej winy i nie zachodzą w stosunku do niej przeszkody z art. 9 pkt. 2) lub 3), przedłużyć na czas wdowieństwa pozwolenie na dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa.

(2) To samo dotyczy uprawnionych do dziedziczenia małoletnich zstępnych przedsiębiorcy w czasie ich małoletności.

Art. 13. (1) Do obsługi aparatu kinematograficznego przy wyświetlaniu filmów wolno używać tylko mechanika, który z pomyślnym wynikiem zdał egzamin z uzdolnienia zawodowego.

(2) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ustala w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o ustanowieniu komisji egzaminacyjnej, jej składzie, o sposobie egzaminowania, o zakresie wiadomości, wymaganych od kandydatów, ubiegających się o dopuszczenie do egzaminu, tudzież o kosztach egzaminacyjnych, jak również przepisy, określające zakres obowiązków mechanika przy obsłudze przyrządu projekcyjnego.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej może poszczególne osoby zwalniać od obowiązku składania egzaminu, określonego w ustępie poprzednim, jeżeli dane osoby wykażą w inny wystarczający sposób, że posiadają odpowiednie uzdolnienie zawodowe.

(4) Przepisy ust. (1) — (3) nie odnoszą się do obsługi aparatów projekcyjnych małego typu, służących do wyświetlania filmów niepalnych.

Art. 14. (1) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustala w drodze rozporządzenia:

1) wymagania, jakim, niezależnie od przepisów prawa budowlanego, powinny odpowiadać pod względem przeciwpożarowym, bezpieczeństwa i porządku lokale, przeznaczone do publicznego wyświetlania filmów, oraz urządzenia techniczne;

2) przepisy, według których powinny być prowadzone przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów;

3) dni, w których, z uwagi na uroczyste obrzędy religijne lub ze względów narodowych, przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania powinny wstrzymać się od wyświetlania bądź wszystkich, bądź niektórych filmów.

(2) Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustala w drodze rozporządzenia wymagania, jakim w zakresie higieny powinny odpowiadać lokale, przeznaczone do pu-

blicznego wyświetlania filmów, oraz urządzenia techniczne — niezależnie od przepisów prawa budowlanego.

(3) Godziny, w których wolno publicznie wyświetlać filmy, oznaczają wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Rozdział 3.

Badanie filmów, przeznaczonych do publicznego wyświetlania.

Art. 15. (1) Tylko te filmy wolno wyświetlać publicznie, na których wyświetlanie uzyskano pozwolenie władzy, wymienionej w art. 23.

(2) Wyświetlanie filmów w klubach, kasynach i innych stowarzyszeniach uważa się za publiczne. Natomiast nie uważa się za publiczne wyświetlanie: w mieszkaniach prywatnych wobec członków rodziny i zaproszonych gości (kino domowe), zorganizowane przez władze wojskowe dla żołnierzy, w zakresie urzędowania władz, w celach naukowych i wychowawczych w instytucjach, w szkole lub poza budynkiem szkolnym, o ile jest ograniczone do uczniów, nauczycieli i opiek szkolnych.

(3) Nie jest publicznym w rozumieniu ust. (1) i (2) wyświetlanie filmów dokonywane przez przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu lub wytwórców filmów dla swych odbiorców oraz rzeczoznawców w celu zbadania wartości handlowej filmu.

Art. 16. (1) Podania o udzielenie pozwolenia na publiczne wyświetlanie filmu mogą wносить: wytwórcy filmów oraz przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów.

(2) Rozstrzygnięcie podania poprzedza komisyjne badanie filmu w formie rozprawy ustnej stosownie do postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym. Przeprowadzenia rozprawy ustnej nie wymagają jedynie filmy, przedstawiające krajobrazy lub aktualności (zdarzenia) dnia.

Art. 17. (1) Badanie filmów obejmuje: tytuł filmu, jego treść oraz wszelkie z filmem bezpośrednio łączące się słowa mówione, śpiewane lub pisane, jak również dźwięki.

(2) Badaniu podlegają także pozostające w związku z wyświetlaniem filmów środki reklamy (fototy, diafolje, plakaty ilustrowane). Inne środki reklamy nie podlegają badaniu, winny one jednak odpowiadać ściśle tytułowi i treści filmu, na który uzyskano pozwolenie, przewidziane w art. 23. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych określi sposób i termin przedstawiania środków reklamy do zatwierdzenia.

(3) Zatwierdzenia reklamy wolno odmówić jedynie z powodów, określonych w art. 20 ust. (1) i (2).

Art. 18. (1) Badanie filmów i środków reklamy przeprowadzają komisje, których skład, sposób powoływania i odwoływania oraz zakres obowiązków i uprawnień określi rozporządzenie Mini-

stra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(2) Przy badaniu filmów treści wojskowej lub związanej z życiem wojska wymagany jest udział delegata Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Art. 19. (1) Pozwolenie na publiczne wyświetlanie filmu uprawnia do wyświetlania go z reguły tylko przed osobami, które ukończyły 18 lat życia.

(2) Przed młodzieżą poniżej lat 18 wolno wyświetlać tylko filmy, których wyświetlanie uznano wyraźnie dla niej za dozwolone.

(3) W przerwach wyświetlania filmów, dozwolonych dla młodzieży, nie mogą być demonstrowane urywki filmów nie dozwolonych dla młodzieży oraz nieodpowiednie dla młodzieży reklamy handlowe.

(4) Wyświetlanie filmu dostępnego dla młodzieży nie może być połączone z produkcjami o charakterze widowiskowym.

(5) Publiczne wyświetlanie filmów przed dziećmi poniżej lat 6 jest zabronione.

Art. 20. (1) Władza odmówi pozwolenia na wyświetlanie filmu, jeśli badanie wykaże, że publiczne wyświetlanie mogłoby: zagrażać żywotnym interesom Rzeczypospolitej, bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, narazić na szkodę powagę Rzeczypospolitej lub jej stosunek do państw zagranicznych, obrażać cześć narodową lub uczucia religijne, nawoływać do wojny, wpływać na zdziwienie obyczajów u widzów lub działać na nich demoralizująco.

(2) Władza odmówi pozwolenia na wyświetlanie przed młodzieżą (art. 19 ust. (2)) filmów, wskazanych w ust. (1), a nadto tych filmów, które mogą oddziaływać szkodliwie na rozwój tych osób pod względem moralnym, umysłowym lub zdrowotnym, albo też spowodować ich przewrażliwienie.

(3) Jeżeli powody odmowy pozwolenia odnoszą się tylko do części filmu, władza udzieli pozwolenia na wyświetlanie filmu z wyłączeniem części zakwestjonowanej, o ile wnoszący podanie wyrazi zgodę na wycięcie tych części i oddanie ich władzy, udzielającej pozwolenia.

(4) Władza może ograniczyć pozwolenie na wyświetlanie filmu do pewnego obszaru Rzeczypospolitej, jeśli uzna, że, ze względu na szczególne stosunki na obszarze wyłączonym, wyświetlanie na nim filmu mogłoby być szkodliwe z uwagi na interes publiczny.

Art. 21. (1) Film, na którego wyświetlanie władza odmówiła pozwolenia, można przedstawić do powtórnego zbadania, jednakże z wyraźnym wskazaniem na tę okoliczność.

(2) Postanowienie ust. (1) stosuje się analogicznie do reklam, którym odmówiono zatwierdzenia.

Art. 22. (1) Władza, która udzieliła pozwolenia na wyświetlanie filmu, może zawiesić udzielone pozwolenie w stosunku do całego lub części filmu, jeżeli istnienie jednego z wymienionych w art. 20 ust. (1) i (2) powodów odmowy pozwolenia na pu-

bliczne wyświetlanie zostanie ujawnione dopiero po wydaniu pozwolenia.

(2) W przypadku zawieszenia pozwolenia film podlega z urzędu nowemu badaniu w przeciągu 14 dni od daty zawieszenia. W razie ujemnego wyniku badania pozwolenie należy cofnąć w całości lub w części (art. 20).

(3) Pozwolenie na publiczne wyświetlanie filmu gaśnie, o ile chodzi o filmy pełno-programowe, po upływie lat 6, a o ile chodzi o filmy, przedstawiające aktualności (zdarzenia) dnia, po upływie 6 miesięcy, zaś na obszarze m. st. Warszawy po upływie 3 miesięcy od daty wystawienia pozwolenia.

Art. 23. (1) Pozwoleń na publiczne wyświetlanie filmów udziela oraz środki reklamy zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych.

(2) Od odmownej decyzji służy stronie sprzeciw do władzy, wymienionej w ust. (1), który wnieść należy w ciągu 14 dni od doręczenia decyzji.

Art. 24. (1) Za badanie filmów ubiegający się o pozwolenie obowiązany jest uiszczyć opłatę, której wysokość i sposób uiszczania ustala rozporządzenie, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

(2) Podania i świadectwa w sprawie zatwierdzenia środków reklamy są wolne od opłaty, przewidzianej w ust. (1), i od opłat stemplowych.

Rozdział 4.

Nadzór nad publicznym wyświetlaniem filmów.

Art. 25. (1) Nadzór nad publicznym wyświetlaniem filmów sprawują powiatowe władze administracji ogólnej oraz w trybie nadzoru służbowego wojewódzkie władze administracji ogólnej i Minister Spraw Wewnętrznych.

(2) Delegatów tych władz, zaopatrzonych w delegacje służbowe, zarządy instytucji, wymienionych w art. 15 ust. (2) zdanie pierwsze, jak również posiadacze przedsiębiorstw publicznego wyświetlania filmów, obowiązani są wpuścić w każdym czasie do lokalu wyświetlania filmu i oddać do ich dyspozycji odpowiednie miejsca siedzące.

Art. 26. Posiadacze pozwolenia, przewidzianego w art. 7, oraz instytucje, wskazane w art. 15 ust. (2) zdanie pierwsze, podlegają obowiązkowi wykazania się na żądanie organów, wymienionych w art. 25, uzyskanem pozwoleniem na publiczne wyświetlanie filmu.

Art. 27. (1) W razie stwierdzenia, że na wyświetlany publicznie film nie uzyskano pozwolenia, przewidzianego w art. 23 ust. (1), lub że treść tego pozwolenia nie jest zgodna z wyświetlanym filmem, delegat władzy (art. 25 ust. (2)) może zarządzić zaprzestanie dalszego wyświetlania filmu. O zarządzeniu winien on niezwłocznie zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej.

(2) Powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić zaprzestanie wyświetlania filmu, jeżeli ma dostateczne podstawy do przypuszczenia, że wyświetlenie to miałyby się odbyć z pogwałceniem praw autorskich.

Rozdział 5.

Postanowienia karne.

Art. 28. (1) Kto wykracza przeciwko postanowieniom art. 2 ust. (1), art. 3 ust. (1), art. 7, art. 11, art. 13 ust. (1), art. 15 ust. (1) i (2), art. 19 ustawy niniejszej lub przeciwko przepisom rozporządzeń, wydanych na tej podstawie, podlega karze aresztu do 1 miesiąca i grzywnie do 5.000 zł, lub jednej z tych kar.

(2) Kto wykracza przeciw postanowieniom art. 21 i art. 22 ust. (3), podlega karze grzywny do 200 zł.

(3) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Rozdział 6.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 29. (1) Przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów, które powstały przed ogłoszeniem ustawy niniejszej, nie tracą praw nabytych na podstawie dotychczasowych przepisów.

(2) Wymienione w ust. (1) przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów podlegać będą obowiązkowi rejestracji w trybie, który określi Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(3) Co do dalszego prowadzenia zarejestrowanych przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów będą mieć zastosowanie odnośnie przepisy rozdziału 1 ustawy niniejszej.

(4) Prawa prowadzenia przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, nabyte na podstawie dotychczasowych przepisów, pozostają w mocy.

Art. 30. Filmy, na których wyświetlenie udzielono pozwolenia jeszcze przed wejściem w życie ustawy niniejszej, wolno dalej wyświetlać, jednakże z tem, że także do tych filmów mają zastosowanie postanowienia art. 19 i 22.

Art. 31. Powiatową władzą administracji ogólnej w rozumieniu ustawy niniejszej jest w powiatach miejskich starosta grodzki, a na obszarze województwa śląskiego — dyrektor policji; przez wojewódzką władzę administracji ogólnej należy rozumieć także wojewodę śląskiego.

Art. 32. Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają w niczem postanowień, zawartych w umowach międzynarodowych.

Art. 33. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu

z zainteresowanymi ministrami, a o ile chodzi o art. 2, 3 i art. 29 ust. (1), (2) i (3) Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 34. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą:

1) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 177), o ile dotyczy pozwoleń na wyświetlanie obrazów kinematograficznych,

2) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 września 1912 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 191) oraz z dnia 8 czerwca 1916 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 172).

(3) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wymienionego w art. 24 ust. (1), utraci moc obowiązującą ustawa z dnia 3 grudnia 1924 r. o uzupełnieniu dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 986).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

324.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

w sprawie projektu meljoracji Polesia.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. b) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Sprawy projektu meljoracji Polesia, należące dotychczas do zakresu działania Ministra Komunikacji, przekazuje się do zakresu działania Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, z zastrzeżeniem współdziałania Ministra Spraw Wojskowych oraz Ministra Komunikacji.

(2) Zasady powyższego współdziałania ustala Rada Ministrów.

Art. 2. (1) Projekt meljoracji Polesia (art. 1) winien obejmować:

1) opracowanie ogólnego projektu i kosztorysu meljoracji i zagospodarowania Polesia dla obszaru powiatów, które ustali Rada Ministrów;